

Sygn. akt I ACz 1051/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Agnieszka Sołtyka

Sędziowie: SSA Mirosława Gołuńska

SSA Artur Kowalewski /spr./

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r., w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko A. K. (2), J. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt I C 469/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA M. Gołuńska SSA A. Sołtyka SSA A. Kowalewski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2015 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie odrzucił apelację powódki od wyroku tego Sądu z dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd I instancji wskazał, że w dniu 11 sierpnia 2015 r. powódka pokwitowała odbiór wezwania do uiszczenia w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia, opłaty od apelacji. Powódka zobowiązania nie wykonała oświadczając, że jest zwolniona od kosztów sądowych w całości. Stanowisko to Sąd Okręgowy uznał za błędne, bowiem postanowieniem z dnia 19 września 2014 r. powódka została zwolniona wyłącznie od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, w wyniku czego, na podstawie art. 370 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Z powyższym postanowieniem nie zgodziła się powódka. Wskazała, że brak było podstaw do odrzucenia jej apelacji, bowiem została w tej sprawie zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych, czego nie dostrzegł Sąd Okręgowy. Z treści zażalenia wynika, że powódka domaga się wydania orzeczenia, które oznaczać będzie, iż jej apelacja zostanie uznana za wniesioną w sposób skuteczny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

Rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy sprowadzało się do oceny, czy zasadne jest twierdzenie powódki, że udzielone jej przez Sąd Okręgowy zwolnienie od kosztów sądowych obejmowało również zniesienie obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od apelacji. Nie ulega bowiem wątpliwości, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia w sposób dla powódki niekorzystny, wprost oznaczało, że zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że w przedmiocie zwolnienia powódki od kosztów sądowych – do chwili wniesienia apelacji – Sąd Okręgowy wydał jedno postanowienie, z dnia 19 września 2014 r. (k. 24), na podstawie którego została ona zwolniona od kosztów sądowych wyłącznie w zakresie opłaty sądowej od pozwu (pkt I postanowienia), a w pozostałym zakresie jej wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych został oddalony (pkt II sentencji). Postanowienie to nie było przez powódkę zaskarżone. Jego treść nie pozostawia zatem jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że w dacie powstania obowiązku uiszczenia opłaty od apelacji, powódka nie była od jego spełnienia zwolniona. Prawidłowo więc Przewodniczący w Sądzie I instancji skierował do powódki zarządzenie wzywające do uiszczenia tej opłaty, a nie wykonanie przez nią tego zarządzenia skutkowało odrzuceniem tej apelacji, w oparciu o dyspozycję art. 370 k.p.c.

Wyjaśnić w tym miejscu należy skarżącej, że udzielone jej postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 8 października 2015 r. zwolnienie od kosztów sądowych w całości, nie wpływa w żaden sposób ocenę zasadności zaskarżonego postanowienia. Dla jego skuteczności istotne są bowiem wyłącznie okoliczności faktyczne zaistniałe w okresie pomiędzy wydaniem zarządzenia wzywającego do uiszczenia opłaty od apelacji, a postanowieniem o jej odrzuceniu. Wówczas zaś – jak wyjaśniono – powódka miała obowiązek opłacenia apelacji. Powołany wyżej przepis art. 370 k.p.c. przewiduje obowiązek wydania orzeczenia o odrzuceniu apelacji, o ile brak fiskalny apelacji nie zostanie usunięty. Sąd Okręgowy nie miał zatem możliwości wydania innego orzeczenia, niż o treści jak w zaskarżonym postanowieniu.

W nawiązaniu do zażalenia, a zwłaszcza pisma powódki z dnia 2 października 2015 r. (k. 302), zauważyć należy, że zaprezentowała w nich twierdzenia wskazujące na to, iż – w jej ocenie - nie ponosi ona winy za uchybienie terminu do uiszczenia opłaty sądowej od apelacji. Mogą one stanowić podstawę ewentualnego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji. Dopuszczalny jest jednak wyłącznie wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, a nie terminu do uzupełnienia jej braków formalnych w postaci opłaty od apelacji. Stosownie do dyspozycji art. 168 § 2 k.p.c. przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, jeżeli jego uchybienie nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych. W tym zaś przypadku negatywne dla powódki skutki wynikają wyłącznie z odrzucenia apelacji, a zatem przywrócenia terminu do jej wniesienia wnioski taki może dotyczyć. O ile intencją skarżącej jest złożenie tego rodzaju wniosku, winna to uczynić – bezpośrednio w Sądzie Okręgowym - w terminie 7 dni, od daty otrzymania odpisu niniejszego postanowienia.

Tak argumentując, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSA M. Gołuńska SSA A. Sołtyka SSA A. Kowalewski